

To tidligere brugere af Gaderummet skriver et forsvar for bostedet. Her ses nuværende brugere, som nu må finde et andet sted at være. Foto: Niels Hougaard

Stedet for de anderledes

3.5.07

J.P.

»Deres behandlingsform er uforenelig med de principper, man har til behandling af mennesker med problemer.«

Sådan, så er det sagt med disse ord, som en del af begrundelsen for, hvorfor værestedet Gaderummet-Regnbuen skal lukkes.

Vi er "almindelige" mennesker, som i en periode har været eksterne brugere af Gaderummet-Regnbuen og talt med folkene, der dagligt leder og driver stedet. Mennesker, som lægger deres hjerter og sjæl i noget, som de tror på: at hjælpe udsatte mennesker.

Netop dette, at det er hjerterum og medmenneskelighed, der præger kulturen i Gaderummet-Regnbuen, og at der arbejdes for noget, man tror på, gør, at stedet virker rigtigt for mange, der ellers ikke føler, at de er blevet imødekommet.

I den politiske debat om Gaderummet-Regnbuen, som på det seneste er kørt under mediernes bevågen-

hed, kan vi ikke genkende stedet.

Evigt forsvar

Gaderummet-Regnbuen fremstilles som et sted, hvor brugerne forsvinder i hash-tåger og/eller er psykotiske, fordi de ikke får lov af Gaderummets personale til at tage deres medicin.

Det beskrives, at man lever under kummerlige forhold, og at ledelsen ikke har styr på de mest basale ting i driften af stedet. Dette kan vi ikke genkende.

Hvis den politiske holdning er, at ledelsen ikke har styr på tingene, kan en forklaring være, at Gaderummets ledelse ustandseligt skal forsvare stedets eksistens og stå til regnskab for, hvorfor de handler, som de gør. Gaderummet er et travlt sted med mange brugere, som kommer, fordi det er her, de bliver mødt med respekt, ligeværdighed og dialog – værdier, som indgår i Københavns Kommunes eget formulerede værdigrundlag, og som brugerne måske ikke har mødt i andet offentligt regi.

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 26. april taler so-

cialborgmester Mikkel Warming (EL) om vigtigheden af at have et alternativt tilbud til unge, men siger dertil »måske ikke så alternativt« og at »bostedet må tage den psykiatiske behandling alvorligt, hvis det fortsat skal have offentlig støtte.«

Sætter man på forhånd en standard for, hvad alternativt er, er det vel ikke længere alternativt, men et fasttømret koncept, hvor brugerne skal tilpasses et tilbud, i stedet for at tilbuddet tilpasses brugerne.

Normaliseringsproces

Kritikken går bl.a. på, at Gaderummet-Regnbuen ikke samarbejder med det psykiatriske system. Vi spørger: Samarbejder det psykiatriske system med Gaderummet?

Eller er kritikken i virkeligheden et udtryk for, at det ikke er politisk acceptabelt at komme med direkte kritik af hospitalerne, herunder måske læger og overlæger?

Efter vores mening er Københavns Kommunes lukning af Gaderummet-Regnbuen et led i "normaliseringsprocessen", som er i gang i det danske samfund. Der er ikke længere plads til

steder, der stikker ud. Steder, som kan rumme dem, andre ikke kan. Angsten for det, der er anderledes, præger samfundet mere og mere. Men sandheden er set i vores øjne, at det er steder som Gaderummet-Regnbuen, der formår at samle dem op og have plads til dem, som andre ikke har plads til eller kan nå. Dette burde samfundet og politikerne være taknemmelige for fremfor at lukke stedet.

Det er en befrielse at komme i Gaderummet, for her tør man kigge derind, hvor det gør ondt, uden at problemerne gøres til noget farligt eller sygt.

I Gaderummet-Regnbuen tør man tage fat om livet og kigge på det, for hvad det egentlig er, uden at det altid er nødvendigt med hjælp fra diagnoser og medicin. Der bliver set på tingene som almindeligheder, som man hen ad vejen skal lære at håndtere.

Unge tabes på gulvet

På det personlige plan har Gaderummet hjulpet os og fjernet selvopfattelsen "jeg er syg" efter fem år i det eksisterende psykiatriske be-

handlingsregi med forskellige psykiatere, medicin og psykologer til 700 kr. i timen.

I Gaderummet kan man modtage hjælp og støtte anonymt og gratis.

Hvad det forkerte eller farlige er ved dette, ved vi ikke. Det er en skam, at et af de få steder, der står tilbage, et sted med værdier, der er værd at kæmpe for, bliver rendt over ende af flokklær om menneskeligt forfald, bakket op af en totalt forfæjlet debat om hash og pillemisbrug, og om et sted, der ikke tager den psykiatiske behandlingsform alvorligt. Hvad er det, der skal tages alvorligt, og hvad er det, Gaderummet ikke tager alvorligt? Vi har aldrig oplevet andet end at blive taget alvorligt i Gaderummet.

Når Gaderummet lukkes, og et andet sted åbnes, hvortil der udarbejdes en politisk korrekt driftsaftale og handleplan, vil der være fare for, at rummeligheden, engagementet og succesen ikke vil fortsætte, men gå tabt.

Derved er der en bred gruppe unge, som pga. misforstået politisk korekthed, tabes på gulvet.